

Arrest

nr. 269 546 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 17 november 2018, dient op 21 november 2018 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 juni 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat werd vastgesteld dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland. Deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 16 december 2019 bij arrest nr. X.

Op 6 maart 2020 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 19 januari 2021 verklaart de commissaris-generaal dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Verzoeker dient geen

beroep in tegen voormelde beslissing. Verzoeker keert in februari 2021 terug naar Griekenland en begeeft zich vervolgens in april 2021 opnieuw naar België.

1.2. Op 11 augustus 2011 dient verzoeker een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 5 oktober 2021 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een UNRWA geregistreerd Palestijns vluchteling afkomstig uit de stad Wusta in Gaza. U bent op 14 januari 1986 geboren. Rond uw achtste zouden uw ouders gescheiden zijn en vanaf dan leefde u met uw broers en zussen samen bij uw moeder. U bent tot het zede leerjaar naar school gegaan. Hierna zou u beginnen werken zijn als arbeider in de landbouw. In 2007 bent u getrouwd, maar minder dan een jaar later zouden jullie gescheiden zijn. Jullie hebben één kind tezamen. In 2012 huwde u een tweede maal. Uw huidige echtgenote heeft een ernstig gehoorprobleem. Jullie hebben samen twee kinderen. In 2012 zou u ook zijn beginnen werken als kapper in dienstverband en eind 2014 zou u uw eigen kapsalon zijn beginnen uit te baten. In september 2016 zou u legaal het land zijn uitgereisd. U wilde naar Europa om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen, in de eerste plaats omdat u uw echtgenote wilde laten overbrengen naar Europa om hier te kunnen worden behandeld voor haar gehoorprobleem. Daarnaast zou u ook persoonlijke problemen gekend hebben met enkele Hamasleden die u onder druk hadden gezet om informatie door te spelen over de klanten in uw kapsalon. Op 14 november 2016 diende u in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in. In augustus 2018 werd u in Griekenland erkend als vluchteling. Op 15 november 2018 reisde u vanuit Griekenland naar België, waar u op 17 november 2018 aankwam.

Op 21 november 2018 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek legde u uw origineel paspoort voor. Verder nog kopies van de volgende documenten: uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw tweede vrouw, de geboorteakten van uw drie kinderen, uw huwelijksakte met uw huidige vrouw, uw UNRWA-kaart, foto's van uw verblijfplaatsen in Griekenland en tenslotte nog enkele medische attesten met betrekking tot uw gezondheid en een medisch attest in verband met het gehoorprobleem van uw echtgenote.

Op 28 juni 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal (CGVS) uw verzoek niet-ontvankelijk daar u reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat had gekregen, met name Griekenland. U diende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) beroep in tegen deze beslissing, doch op 16 december 2019 verwierp deze instantie uw beroep.

U bleef in België en diende op 6 maart 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in, en herhaalde dat Griekenland een gevangenis is en dat u bedreigd werd in Athene. U had dit reeds eerder gezegd, zo stelde u, maar u werd niet geloofd. U had foto's ter staving van deze bewering. U stelde in Griekenland als een dier te zijn zonder legaal document of bewijs van identiteit; het enige wat u had, was uw annex 26. Bij terugkeer naar Griekenland vreesde u door 'die extreme partij' te zullen worden gedood.

Op 19 januari 2021 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk. Uit het administratief dossier bleek immers dat u naar aanleiding van dat verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegde en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aanbracht die betrekking hadden op uw verzoek. U beperkte zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden had uiteengezet. U ging niet in beroep tegen deze beslissing van het CGVS.

In februari 2021 keerde u terug naar Griekenland, meer bepaald naar het eiland Rhodos. Omdat u in Griekenland over een verblijfsvergunning beschikt, had u geen recht meer op een verblijf in een opvangcentrum. U zou samen met mensen zonder verblijfsvergunning in een illegaal tentenkamp hebben verbleven. In maart 2021 werd het tentenkamp waar u verbleef, door de politie ontruimd. Mensen die zich hiertegen verzetten, onder wie uzelf, werden hardhandig aangepakt door de politie. Gsm's werden in beslag genomen, bezittingen werden afgenomen en alle tenten werden vernietigd. In april 2021 keerde u terug naar België. Op 11 augustus 2021 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U verwees naar wat u had meegemaakt op het eiland Rhodos. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: een aanvraag tot verlenging van de

verblijfsvergunning in Griekenland, uw vervallen verblijfstitel in Griekenland en ook nog een usb-stick met daarop foto's van vluchtelingen in precare levensomstandigheden in Griekenland.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Dient in dit kader te worden opgemerkt dat het CGVS uw eerste verzoek niet-ontvankelijk verklaarde aangezien u niet aannemelijk had gemaakt Griekenland te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de subsidiaire bescherming. Uw beroep bij de RvV werd door deze instantie verworpen. De omstandige motivering staat te lezen in de beslissing genomen door het CGVS in kader van eerste verzoek.

Naar aanleiding uw tweede verzoek bleek dat u geen inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd of nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die bovenstaande appreciatie vermogen te wijzigen.

Ook in onderhavig verzoek dient hetzelfde te worden vastgesteld U beperkt zich louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet; u verwijst namelijk naar de situatie in Griekenland. U beweert daarnaast te zijn teruggekeerd naar Griekenland en op het eiland Rhodos te zijn geconfronteerd met politiegeweld naar aanleiding van de ontruiming van een illegaal tentenkamp waar u verbleef. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een aanvaring met de daar aanwezige politie, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Daarnaast legt u een usb stick voor met daarop beelden van vluchtelingen en vreemdelingen in het algemeen en de precare omstandigheden waarin zij in Griekenland leven. Met deze beelden beperkt u zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van

internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt u géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

In de mate dat u aanhaalde dat uw verblijfstitel vervallen is, dient te worden gewezen op het volgende.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Hierbij wenst het CGVS ook nog op te merken dat in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element

bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en met de artikelen 23 en 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 2 §§ 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6 § 3 eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Hij betoogt wel degelijk nieuwe elementen te hebben voorgelegd. Hij legt uit dat hij na een verblijf van twee jaren in België naar Griekenland was teruggekeerd als begunstigde van internationale bescherming in bezit van een nog één maand geldige verblijfsvergunning. Na aankomst in Griekenland had hij onmiddellijk een vernieuwing van zijn verblijfstitel aangevraagd, waarna hij herhaaldelijke rappels verstuurde zonder dat hij ooit een antwoord mocht ontvangen. Hij zet verder uiteen dat hij er tijdens zijn verblijf geen recht had op opvang, woning of sociale uitkering en hij zijn toevlucht zocht tot een niet-officieel vluchtelingenkamp waar hij zich tegenover de bendes veiliger voelde door het samen zijn met anderen. Verder werd hem geen bescherming geboden door de Griekse autoriteiten, werd het kamp waar hij verbleef met geweld ontruimd door de Griekse politie en werd hij hierbij onrechtmatig van zijn GSM beroofd. Zijn terugkeer naar Griekenland maakt volgens hem aldus wel degelijk een nieuw element uit. Het gegeven dat zijn verblijfsvergunning niet vernieuwd werd, doet volgens hem ernstige vragen rijzen omtrent de effectieve bescherming door Griekenland. Hij herhaalt dat zijn aanvraag tot vernieuwing sedert februari 2021 onbeantwoord is gebleven en wijst erop dat de commissaris-generaal nergens aantoont dat zijn verblijfstitel nog zal worden gehandhaafd. Hij verwijt de commissaris-generaal niet ingegaan te zijn op zijn erbarmelijke levensomstandigheden en op de gewelddaden waarvan hij slachtoffer werd tijdens zijn terugkeer naar Griekenland. Zijn verklaringen zouden tenslotte bevestiging vinden in informatie van een persartikel van de site “terresainte.net”.

Verder meent hij dat de commissaris-generaal een onderzoek diende te voeren naar zijn vrees om naar Turkije te worden teruggestuurd. De kans op een schending van het non-refoulement beginsel blijkt volgens hem uit persartikels.

Hij verwijt de commissaris-generaal zich te beroepen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en het gegeven dat de Griekse autoriteiten hem een internationale beschermingsstatus hebben toegekend. Hij beroept zich hiervoor op rechtspraak van de Nederlandse Raad van State waarin werd geoordeeld dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland niet zonder meer weer kan worden toegepast. Hij citeert verder de bewoordingen van de arresten van de Nederlandse Raad van State stellende dat de druk op voorzieningen voor statushouders, zoals het HELIOS 2-programma, als gevolg van een wetswijziging aanzienlijk is toegenomen en de Griekse autoriteiten in de praktijk vaak niet kunnen voorkomen dat statushouders in een situatie terechtkomen waarin zij niet kunnen voorzien in de belangrijkste basisbehoeften, zoals wonen, eten en zich wassen. Het AIDA rapport van 23 juni 2020 maakt volgens hem melding van de Griekse wetswijziging van maart 2020 ten gevolge waarvan de situatie van begunstigden van internationale bescherming wezenlijk is verslechterd.

Verzoeker bemerkt dat de er geen informatie voorligt omtrent de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Hij verwijst dienaangaande naar een verslag van maart 2019 “*The situation of migrants and refugees on the Greek islands: more needs to be done*”, opgesteld door Petra de Sutter, waarin de erbarmelijke situatie in de opvangcentra wordt aangekaart in het kader van

huisvesting, elementaire hygiëne, procedure, veiligheid, gezondheid, medische behandelingen en seksueel misbruik en geweld. Zijn relaas zou in het licht van die informatie geloofwaardig voorkomen. De situatie zou sedertdien ook niet verbeterd zijn, wat bevestigd wordt in de arresten van de Nederlandse Raad van State en waardoor men zich niet langer kan beroepen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Hij wijst op de verergerde situatie ten gevolge van de coronacrisis en op het feit dat de inkomsten en tewerkstelling in Griekenland grotendeels afhankelijk zijn van het toerisme, wat onbesproken werd gelaten door de commissaris-generaal. Citerend uit verschillende artikels kaart verzoeker de uitdagingen aan ten gevolge van de Covid-19-pandemie op onder meer de gezondheidszorg, waarmee de Griekse overheid wordt geconfronteerd. Verder worden artikels geciteerd waarin beschreven staat dat de toegang tot de zorgen in Griekenland zeer precair zijn en dat er sprake is van inadequaat gedrag van de Griekse autoriteiten ten aanzien van migranten. Tenslotte citeert verzoeker uit verschillende artikels waarin beschreven wordt dat de Griekse autoriteiten geluidskanonnen inzetten aan de grens met Turkije om migranten te weren.

2.2. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- RSA & PRO ASYL, *"Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights"*, March 21;
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, *"Nederlandse RvS trekt interstatelijk vertrouwen in Griekenland in twijfel wat betreft verslechterde situatie van personen met internationale beschermingsstatus"*, 26 augustus 2021 en uitspraak Nederlandse Raad van State, 28 juli 2021.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

In de praktische gids van EASO met betrekking tot volgende verzoeken nadat een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleent, wordt uiteengezet dat de beoordeling van het nieuwe verzoek zal worden toegespitst op de vraag of de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is voor het volgende verzoek. De nieuwe elementen moeten verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. De volgende voorbeelden van nieuwe elementen worden aangehaald: de lidstaat heeft de internationale bescherming ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die te wijten zijn aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigten van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling. (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39)

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

Het beschermingsverzoek dat thans voorligt betreft het tweede volgende verzoek (oftewel het derde verzoek om internationale bescherming) dat verzoeker heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoeker dat hij besloot om Griekenland, alwaar hij een internationale beschermingsstatus had verkregen, te verlaten omdat hij er geen mogelijkheid had om de procedure van gezinshereniging toe te passen, in Griekenland geen efficiënte gezondheidszorg is, hij er geen toegang had tot onderwijs en er in slechte omstandigheden leefde (AD CGVS, voorgaande verzoek deel 9, stukken 3 en 5).

In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek verklaarde verzoeker dat Griekenland een gevangenis is en hij bedreigd werd in Athene (AD CGVS, voorgaande verzoek deel 8, beslissing CGVS d.d. 19.01.2021).

In het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker d.d. 8 september 2021 dat hij in februari 2021 vrijwillig terugkeerde naar Griekenland nadat zijn twee verzoeken in België werden afgewezen. In Griekenland zou hij een aanvraag hebben ingediend om zijn verblijfsvergunning te verlengen, maar dit werd volgens hem geweigerd. Hij zou ongeveer twee à drie maanden in Rhodos zijn verbleven in een tent. In april 2021 keerde hij terug naar België met het vliegtuig omwille van de manier waarop hij behandeld werd door de politie. Hij legde uit dat hij bij terugkeer geen opvang kreeg waardoor hij met andere vluchtelingen en illegalen in tenten verbleef op het eiland Rhodos. Toen het tentenkamp in maart 2021 geëlimineerd werd door de politie, werd hij geslagen en gefouilleerd en werd zijn GSM afgenomen. Hij legde verder uit dat hij vreest in Griekenland op straat te zullen belanden, er te

worden afgeperst of er met de dood te worden bedreigd. Nadat het vluchtelingenkamp in februari 2021 werd vernield, zou hij naar een gesloten centrum in Kreta zijn gebracht (AD CGVS, 7, verklaring volgend verzoek d.d. 08.09.2021). Verzoeker legt ter staving van zijn derde verzoek de volgende documenten voor: i) een aanvraag van de hernieuwing van zijn verblijfstitel van 4 maart 2021 (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1); ii) zijn Griekse verblijfskaart als begunstigde van internationale bescherming geldig tot 12 augustus 2021 (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2) en; iii) een USB stick met foto's die het leven van vluchtelingen in Griekenland aantonen (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3).

De vraag rijst of verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is geworden voor het volgende verzoek (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij het commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet omwille van volgende motieven.

Betreffende verzoekers argumentatie omtrent de actuele geldigheid van de verblijfstitel, die hem in Griekenland werd toegekend en die geldig was tot 12 augustus 2021, wijst de Raad erop dat, zoals de commissaris-generaal terecht motiveerde, er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker zet uiteen dat hij in februari 2021 terugkeerde naar Griekenland, hij er op 4 maart 2021 een aanvraag indiende om zijn verblijfskaart te hernieuwen (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker) en hij in april 2021 met het vliegtuig terugreisde naar België omdat hij nog steeds geen antwoord had verkregen omtrent zijn aanvraag (AD CGVS, 7, verklaring volgend verzoek d.d. 8 september 2021, vraag 15). Hij legt uit dat hij er geen opvang kreeg omdat hij een verblijfsvergunning had en hierdoor samen met andere illegalen in tenten verbleef op het eiland Rhodos. Onder meer aan de hand van het rapport gevoegd bij zijn verzoekschrift, zijnde RSA en stiftung Pro ASYL van maart 2021 getiteld *“Beneficiaries of international protection in Greece, Access to documents and socio-economic rights”*, wijst hij op de moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming geconfronteerd worden bij het aanvragen van een hernieuwing van de verblijfskaart. De Raad leest dat de procedure tot hernieuwing van een verblijfskaart wordt ontsierd door de serieuze vertragingen die kunnen oplopen van een aantal maanden tot een jaar en dat tijdens die periode begunstigten van internationale bescherming moeilijkheden hebben met de toegang tot sociale voordelen, gezondheidszorg en tewerkstelling, dat begunstigten van internationale bescherming hun rechten verbonden aan de status tijdens die periode niet kunnen laten gelden (p. 3 en 4 van voormeld rapport) en dat de verblijfskaart een voorwaarde vormt om een sociaal zekerheidsnummer en sociale voordelen te kunnen bekomen. Hoewel de Raad erkent dat begunstigten van internationale bescherming moeilijkheden ondervinden inzake de procedure tot hernieuwing van de verblijfskaart, mag de specifieke situatie van verzoeker niet buiten beschouwing gelaten worden. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker, op het moment dat hij in februari 2021 terugkeerde naar Griekenland nog in bezit was van een geldige verblijfskaart. Hij verklaarde weliswaar dat hij geen opvang kreeg omdat hij nog in bezit was van een verblijfsvergunning (AD CGVS, 7, verklaring volgend verzoek d.d. 8 september 2021, vraag 15), maar toont niet aan dat hij enige poging zou hebben ondernomen om in Griekenland bij officiële

instanties of NGO's te informeren naar huisvesting, werk of enige andere ondersteuning, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker in Griekenland, als persoon die er internationale bescherming geniet, basisvoorzieningen zoals inkomen, werk of huisvesting zou zijn ontzegd. Verzoeker geeft geen blijk van stappen die hij heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden te meer nu hij Griekenland reeds verliet enkele weken na het indienen van een aanvraag tot hernieuwing van zijn verblijfskaart. Waar hij verklaarde dat hij werd meegedeeld dat de *“vluchteling zelf zijn plan moest trekken”* (AD CGVS, 7, verklaring volgend verzoek d.d. 8 september 2021, vraag 15), meent de Raad dat het gegeven dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, niet inhoudt dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. Bovendien maakt het loutere gegeven dat financiële of materiële ondersteuning wordt onderbroken vanaf de beslissing tot het toekennen van de internationale beschermingsstatus op zich geen schending uit van artikel 4 van het Handvest die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Om in het eigen onderhoud te kunnen voorzien, is het vinden van werk hierbij cruciaal. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen enkele concrete ervaringen heeft weergegeven waaruit blijkt dat hij de toegang tot de huisvestingsmarkt of tot de arbeidsmarkt zou zijn ontzegd. De Raad wijst erop dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij blijvend ernstige inspanningen levert om huisvesting en werk te vinden en het redelijkerwijze mag worden verwacht dat men de moeite doet om langer dan een paar weken te wachten op een aanvraag die werd ingediend alvorens Griekenland opnieuw te verlaten.

Gelet op voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bijbrengt die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn*

persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

Uit de verklaringen van verzoeker en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie omdat hij er op straat zal belanden en er afgeperst zal worden door bendes (AD CGVS, 7, verklaring volgend verzoek d.d. 8 september 2021, vraag 19).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de

autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal een onderzoek diende te voeren naar zijn vrees om naar Turkije te worden teruggestuurd en naar de kans op een schending van het non-refoulement beginsel kan de Raad hem niet bijtreden. De artikels waaruit verzoeker citeert, hebben betrekking op het gegeven dat de Griekse autoriteiten Turkije beschouwen als veilig derde land. *In casu* is verzoeker geen verzoeker om maar wel begunstigde van internationale bescherming. Daarenboven heeft verzoeker nooit gewag gemaakt van enige vrees om teruggestuurd te worden door de Griekse autoriteiten naar Turkije in zijn hoedanigheid van verzoeker of begunstigde van internationale bescherming. Verzoeker toont niet aan op welke wijze de informatie vervat in de persartikels betreffende Turkije als veilig derde land op zijn situatie van toepassing zou kunnen zijn, waardoor een verwijzing ernaar niet dienstig is.

In het verslag van maart 2019 "*The situation of migrants and refugees on the Greek islands: more needs to be done*", door Petra de Sutter, leest de Raad dat de Griekse eilanden reeds decennia de hoofdtoegang vormen voor migranten tot de Europese Unie, er een grote toestroom is van migranten en slechts een minderheid erkend wordt als vluchteling. Er wordt op gewezen dat de opvangcentra op Lesbos, Samos en Chios kritisch zijn gebleven gedurende vele jaren en er worden aanbevelingen geformuleerd gericht aan de Griekse autoriteiten en de Turkse autoriteiten. Verder in het verslag formuleert mevr. Petra De Sutter haar bevindingen naar aanleiding van haar bezoek aan de opvangcentra in Kavala, Drama en Moria in juli 2018. De Raad stelt vast dat het gegeven dat Griekenland te kampen heeft met een grote toestroom van migranten niet voldoende is om aan te nemen dat verzoeker er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad er vooreerst op dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt. Verzoeker doet overigens geen enkele poging om aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie zou bevinden zoals besproken in het desbetreffende arrest.

Waar verzoeker verwijst naar twee principearresten waarin de Nederlandse Raad van State heeft geoordeeld dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland niet zonder meer kan worden toegepast, dient opgemerkt dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal niet meer zou kunnen overgaan tot het nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek wegens een reeds eerder toegekende internationale beschermingsstatus in Griekenland. Wel dienen de concrete omstandigheden waarin de desbetreffende verzoekers zich bevinden/bevonden in rekening te worden gebracht nu het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wel degelijk weerlegbaar is. Blijkens de inhoud van de bestreden beslissing en uit de uiteenzetting zowel *supra* als *infra*, werd *in casu* wel degelijk gemotiveerd omtrent de redenen waarom het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet aan de kant wordt geschoven en omtrent de persoonlijke verklaringen en ervaringen van verzoeker.

Verzoeker toont overigens niet aan dat de COVID-19 pandemie tot gevolg heeft dat er in Griekenland een situatie is van zeer verregaande materiële deprivatie.

De landeninformatie waaruit verzoeker citeert en waarnaar hij verwijst, waaronder het AIDA rapport van maart 2020, geeft weliswaar aan dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van huisvesting, tewerkstelling en gezondheidszorg. Echter, de beschikbare landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in deze rapporten geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift ook geen enkele poging om zulks aan te tonen nu hij zich beperkt tot een loutere opsomming van de problemen waaraan begunstigden van internationale bescherming zouden worden blootgesteld.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een precare situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

In casu ligt de situatie voor van een man van 36 jaar, die een derde beschermingsverzoek indient en die niet aantoont dat hij een kwetsbaar profiel zou hebben. De commissaris-generaal stelde terecht vast dat verzoeker zich in het kader van zijn derde beschermingsverzoek beperkte tot een verwijzing naar de asielmotieven die hij reeds in het verleden heeft uitgezet, waar hij in algemene termen verwijst naar de situatie in Griekenland.

De Raad herhaalt dat verzoeker Griekenland heeft verlaten slechts een paar weken nadat hij er een aanvraag tot hernieuwing van zijn verblijfskaart had ingediend, waardoor het de Griekse autoriteiten niet ten laste kan worden gelegd in die enkele weken nog geen antwoord te hebben geboden op die aanvraag. Dat verzoeker reeds enkele weken na het indienen van een aanvraag tot verlenging van zijn verblijfskaart besloot om Griekenland te verlaten zonder de beslissing af te wachten en zonder, zoals reeds *supra* uiteengezet, de nodige stappen te ondernemen met het oog op huisvesting en tewerkstelling, kan de Griekse autoriteiten niet ten laste worden gelegd.

Nu hij in zijn verzoekschrift geen enkele concrete omstandigheden aantoont die specifiek betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie, maar zich beperkt tot het aanhalen van algemene rapporten, worden de volgende pertinente motieven van de commissaris-generaal niet weerlegd: *“Ook in onderhavig verzoek dient hetzelfde te worden vastgesteld U beperkt zich louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet; u verwijst namelijk naar de situatie in Griekenland. U beweert daarnaast te zijn teruggekeerd naar Griekenland en op het eiland Rhodos te zijn geconfronteerd met politiegeweld naar aanleiding van de ontruiming van een illegaal tentenkamp waar u verbleef. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een aanvaring met de daar aanwezige politie, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.*

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Daarnaast legt u een usb stick voor met daarop beelden van vluchtelingen en vreemdelingen in het algemeen en de precaire omstandigheden waarin zij in Griekenland leven. Met deze beelden beperkt u zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt u géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.”

Gelet op voorgaande is de Raad van oordeel dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij na een terugkeer naar Griekenland niet (meer) bij machte zal zijn om zijn rechten te doen gelden die verbonden zijn aan de status van internationaal beschermd, om te vermijden dat hij een reëel risico loopt om zich te bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samengenomen is de Raad aldus van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

2.6. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

2.7. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat er geen nieuwe elementen voorliggen waaruit blijkt dat hij zich (redelijkerwijs) niet meer kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Een schending van de door verzoeker opgesomde bepalingen uit de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, van artikel 3 van het EVRM en van de overige ingeroepen bepalingen wordt gelet op voorgaande evenmin aannemelijk gemaakt. De Raad ontwaart evenmin enige machtsoverschrijding.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO